

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 5. oktober 2010 — J. McB. mod L. E. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supreme Court Irland)

(Sag C-400/10 PPU) ⁽¹⁾

(Samarbejde om civile retlige spørgsmål — ægteskabssager og sager vedrørende forældreansvar — Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civile retlige virkninger af internationale barnebortførelser — forordning (EF) nr. 2201/2003 — børn, hvis forældre ikke er gift — faderens forældremyndighed — fortolkning af begrebet »forældremyndighed« — almindelige retsprincipper og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder)

(2010/C 328/15)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Supreme Court

Parter i hovedsagen

Sagsøger: J. McB.

Sagsøgt: L. E.

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Supreme Court — fortolkning af Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT L 338, s. 1) — barn, hvis forældre ikke er gift — faderens forældremyndighed — nationale retsfor skrifter, hvorefter faderen skal opnå en retsafgørelse fra en kompetent ret, for at han kan påberåbe sig forældremyndighed, som gør bortførelse eller tilbageholdelse af barnet fra dets sædvanlige bopælsted ulovlig

Konklusion

Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at det i henhold til en medlemsstats lovgivning er en betingelse for, at et barns far, som ikke er gift med barnets mor, kan opnå forældremyndighed, at faderen opnår en afgørelse fra den kompetente nationale ret, hvorved han tilkendes forældremyndighed, som i henhold til denne forordnings artikel 2, nr. 11), kan gøre moderens fjernelse eller tilbageholdelse af barnet ulovlig.

⁽¹⁾ EUT C 260 af 25.9.2010.

Appel iværksat den 17. marts 2010 af Francisco Pérez Guerra til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 11. februar 2010 i sag T-3/10 Pérez Guerra mod BNP Paribas og Spanien

(Sag C-142/10 P)

(2010/C 328/16)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Francisco Pérez Guerra (ved advokat G. Soriano Bel).

Andre parter i appelsagen: BNP Paribas og Kongeriget Spanien.

Ved dom af 24. september 2010 har Domstolen (Ottende Afdeling) forkastet appellen.

Appel iværksat den 10. juni 2010 af Franssons Verkstäder AB til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 10. maj 2010 i sag T-98/10: Franssons Verkstäder AB mod KHIM og Lindner Recyclingtech (Chaff Cutters)

(Sag C-290/10 P)

(2010/C 328/17)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Franssons Verkstäder AB (ved advokat O. Öhlén)

Den anden part i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

Domstolen (Ottende Afdeling) har ved kendelse af 9. september 2010 afvist appellen.

Sag anlagt den 22. juli 2010 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-368/10)

(2010/C 328/18)

Processprog: nederlandsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved C. Zadra og F. Wilman, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Nederlandene

Sagsøgerens påstande

1) Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til de nedenstående artikler i direktiv 2004/18/EF⁽¹⁾, idet den ordregivende myndighed inden for rammerne af tildelingen af en kontrakt om levering og drift af kaffemaskiner, offentliggjort under nummer 2008/S 158-213630,

— i de tekniske specifikationer har fastsat mærkerne Max Havelaar og EKO, eller i hvert fald mærker med sammenlignelige eller identiske udgangspunkter, hvilket er i strid med artikel 23, stk. 6 og 8, i direktiv 2004/18/EF

— til prøvelse af den erhvervsdrivendes formåen har anvendt kriterier og belæg vedrørende bæredygtigt indkøb og social ansvarlig adfærd, hvilket er i strid med direktivets artikel 48, stk. 1 og 2, artikel 44, stk. 2, og i hvert med artikel 2

— ved formuleringen af tildelingskriterierne henviste til mærkerne Max Havelaar og/eller EKO — eller i hvert fald til mærker med sammenlignelige eller identiske udgangspunkter — hvilket er i strid med direktivets artikel 53, stk. 1.

2) Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det er Kommissionens opfattelse, at Nederlandene har tilsidesat sine EU-retlige forpligtelser vedrørende offentlige kontrakter, nemlig i henhold til direktiv 2004/18/EF, i forhold til en af en provins indledt procedure til indgåelse af en offentlig kontrakt om levering og drift af kaffemaskiner. De konstaterede overtrædelser vedrører direktivets artikel 23, stk. 6 og 8 hvad angår de tekniske specifikationer, artikel 48, stk. 1 og 2, artikel 44, stk. 2, og i hvert fald artikel 2 hvad angår prøvelsen af den erhvervsdrivendes formåen, samt artikel 53, stk. 1, hvad angår tildelingskriterierne.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31.3.2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT L 134, s. 114).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Gerechtshof Amsterdam (Nederlandene) den 26. juli 2010 — National Grid Indus BV mod Inspecteur van de Belastingdienst Rijnmond/kantoor Rotterdam

(Sag C-371/10)

(2010/C 328/19)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Gerechtshof Amsterdam

Parter i hovedsagen

Sagsøger: National Grid Indus BV

Sagsøgt: Inspecteur van de Belastingdienst Rijnmond/kantoor Rotterdam

Præjudicielt spørgsmål

- 1) Kan et selskab, når den medlemsstat, hvori det blev stiftet, som følge af, at selskabet flytter sit faktiske hovedsæde fra denne stat til en anden medlemsstat, pålægges selskabet en exitskat, på fællesskabsrettens nuværende udviklingsstrin påberåbe sig artikel 43 EF (nu artikel 49 TEUF) over for fraflytningsstaten?
- 2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Strider en exitskat som den forelæggende, der inddrager kapitalgevinsten af de aktiver, som selskabet har flyttet, svarende til de aktiver, man har konstateret eksisterede på fraflytningstidspunktet — og som opkræves uden at der gives henstand eller mulighed for at tage hensyn til senere værditab — imod artikel 43 EF (nu artikel 49 TEUF) i den forstand, at exitskatten ikke kan begrundes med det argument, at det er nødvendigt at fordele beskatningskompetencen mellem medlemsstaterne?
- 3) Påvirkes svaret på det foregående spørgsmål også af, at den pågældende exitskat vedrører en (valuta-)gevinst, som er opstået under nederlandsk skattejurisdiktion, og at en sådan gevinst som følge af de skatteregler, der gælder i tilflytningsstaten, ikke er synlig dér?